Атомник України

№22 (809) 2 червня 2016 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

ПРОТЕСТНА АКЦІЯ АТОМПРОФСПІЛЧАН

За право на безпечну експлуатацію АЕС!

Уперше після буремних 90-х центром Києва прокотилася гучна солідарна чотиригодинна акція протесту працівників відокремлених підрозділів ДП НАЕК «Енергоатом». Їх активно підтримали атомпрофспілковці ДП «Східний гірничо-збагачувальний комбінат», ДСП «Чорнобильська АЕС», товариства ветеранів-інвалідів Чорнобиля, міжнародної організації «Промінь 5-2», сім'ї евакуйованих з м. Прип'ять з дітьми, учасники АТО — бійці 25-го батальйону «Київська Русь». Загалом під прапорами Професійної спілки працівників атомної енергетики та промисловості України зібралося майже 2 тисячі людей.

Маніфестація атомників розпочалася опівдні з Майдану Незалежності, де відбувся невеликий мітинг. Перед його учасниками виступив заступник Голови Атомпрофспілки України–голова профкому ППО ДП НАЕК «Енергоатом» Олексій Лич. Він, зокрема, повідомив, що однією з головних вимог до можновладців є нормалізація роботи НАЕК «Енергоатом», яка через арешт рахунків зазнає проблем із гарантування безпечної експлуатації вітчизняних атомних електростанцій. «Це вже друга у цьому році акція атомників (перша відбулася 26 квітня) з вимогою розблокувати рахунки Компанії, — повідомив промовець. — Сьогоднішні наші колективні дії пов'язані з відсутністю реакції органів державної влади й управління на заклик Профспілки вирішити нагальні питання атомної галузі».

(Закінчення на 2-й стор.)

ПРОСВІТНИЦЬКИЙ СЕМІНАР

Організації профспілки: робота з документами

18–19 травня 2016 року в Києві відбувся семінар з питань роботи із документами. Форматом навчання передбачено розгляд змін у нормативних актах у сфері діловодства та архівного зберігання документів, впровадження електронного діловодства та забезпечення збереженості документів.

Цілі такого заходу: напрацювання рекомендацій щодо організації діловодства, збереженості документів юридичної особи; вивчення нових нормативних документів з організації діловодства; визначення з особливостями переходу від традиційного документообігу до електронного; обмін досвідом, комунікація та формування відповідального, позитивного ставлення до питань роботи з документами.

У семінарі взяли участь представники об'єднаних, первинних профспілкових організацій профспілки, відповідальні за роботу з документами.

Експертами-доповідачами були запрошені представники Державної архівної служби України, Центрального державного архіву громадських об'єднань України (ЦДАГО) та Федерації профспілок України.

(Закінчення на 2-й стор.)

До 19 травня — Всесвітнього дня вишиванки слухачі семінару заздалегідь підготувалися та на згадку про це міжнародне свято та семінар сфотографувалися

6 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ ЖУРНАЛІСТА

ТВОРЕННЯ ГАЗЕТИ — СПРАВА КОЛЕКТИВНА

Вагоме місце у здійсненні активної і цілеспрямованої роботи зі зміцнення інформаційного забезпечення діяльності Професійної спілки працівників атомної енергетики та промисловості України, формування образу профспілки як законного й основного виразника та захисника прав та інтересів спілчан, підвищенні її суспільної функції у трудових колективах і широких колах громадськості, посиленні комунікаційного зв'язку між її організаційними ланками, сприянні підвищенню мотивації профспілкового членства займає офіційний друкований орган профспілки газета «Атомник України», яка має загальнодержавний статус.

Упродовж 2015 року профспілкове щотижневе видання об'єктивно і сповна висвітлювало всі важливі теми в розмаїтті роботи Атомпрофспілки, сфер діяльності підприємств, які перебувають на її профобслуговуванні. Так, широким наскрізним блоком на сторінках газети вміщувалися матеріали про роботу V і VI пленумів Центрального комітету профспілки, регулярно відображалися засідання Президії ЦК. Системно висвітлювалися інші значимі внутрішньоспілкові заходи і події у житті профспілки та її об'єднаних і первинних організацій: колективні соціальні акції протесту у столиці України і в регіонах, докладні репортажі з річних звітних конференцій трудових колективів і профспілкових конференцій ДП НАЕК «Енергоатом», ДП «Східний ГЗК», підприємств Чорнобильської зони відчуження.

Газета забезпечувала читачів актуальною і достовірною інформацією про особливості корпоратизації НАЕК «Енергоатом», хід розблокування питання на рівні Кабміну й Верховної Ради України про повернення доплат працівникам зони відчуження, про труднощі і проблеми працівників спеціалізованих медсанчастин зі збереження статусу та повноцінного бюджетного фінансування СМСЧ тощо. «Атомник України» системно інформує про діяльність Федерації профспілок України та її членських організацій.

Зростанню соціальної функції, тематичної спрямованості, дійовості газети значною мірою сприяють творчі контакти і підтримка профлідерів усіх рівнів, профспілкових юристів і технічних інспекторів праці, залучення до авторства активістів Організації молоді, ветеранів профспілки. Редакція «Атомника України» тісно взаємодіє з інформаційними центрами відокремлених підрозділів ДП НАЕК «Енергоатом» і Компанії зокрема, ДП «Східний ГЗК», з профактивом і колегами-журналістами з підприємств Чорнобильської зони відчуження, включаючи ЧАЕС. Постійно повідомлялося про реалізацію у системі Атомпрофспілки масштабного дворівневого навчального проекту «Трудова школа», покликаного забезпечити його учасників знаннями для проведення у перспективі таких само агітаційних занять у своїх профосередках на рівні профгруп, низових виробничих ланок з посилення профспілкової мотивації, згуртованості й солідарності. Значну увагу газета приділяє темі міжнародної співпраці профспілки, єдності та скоординованості позицій в умовах сучасних глобальних викликів.

Працівники газети оперативно розповсюджували агітаційну інформацію про актуальні заходи й активну позицію Атомпрофспілки з обстоювання прав людини праці, з метою сприяння сталій і безпечній роботі підприємств ядерної сфери, інших видів діяльності розповсюджували проблемні публікації серед «зовнішніх» ЗМІ, готували відповідні прес-релізи до масових акцій спілчан, профспілкових брифінгів.

Розширенню, розвитку профспілкової інформації та гласності великою мірою сприяє проведення, за сталою традицією, редакцією газети щорічного творчого конкурсу, зініційованого Атомпрофспілкою, на краще висвітлення в «Атомнику України» діяльності профспілкових організацій, виборних працівників та профактиву.

(Закінчення на 3-й стор.)

ВКЛЮЧАЙТЕСЯ У КОНКУРС!

«Назустріч VI З'їзду Атомпрофспілки України»

Саме на таку тему Атомпрофспілкою України спільно з редакцією газети «Атомник України» акцентовано проведення традиційного щорічного конкурсу, згідно з постановою Президії ЦК профспілки, на кращу публікацію (стаття, інтерв'ю, фотографія тощо) у профспілковому щотижневику, а також теле- і радіосюжет про роботу профспілкових організацій та активних членів профспілки.

З'їзд профспілки, що відбудеться у другій половині березня 2017 року під знаком 25-річчя професійної організації, дуже відповідальний період в її історії. Тому основною темою конкурсу є: активізація всебічного й об'єктивного висвітлення в «Атомнику України» трудової і громадської діяльності членів профспілки різного фаху і віку; відображення кращих практик профорганізацій, виборних працівників та активістів, колективних дій спілчан по захисту своїх прав та інтересів; пропагування безпеки й охорони праці, активного способу життя членів профспілки і їхніх сімей; привернення уваги соціальних партнерів до насущних проблем трудових колективів та їх розв'язання.

До участі у конкурсі запрошуються первинні й об'єднані профорганізації, їхні співчлени, співробітники редакцій друкованих видань та інформаційних управлінь/відділів галузевих підприємств, позаштатні автори.

Підбиття підсумків конкурсу здійснюватиметься наприкінці лютого 2017 року. Інформацію про результати конкурсу буде надруковано незадовго до календарної дати проведення VI З'їзду Атомпрофспілки України.

Переможцям у конкурсі, профспілковим і редакційним колективам, їхнім представникам, журналістам, встановлено (окремо за вказаними категоріями учасників) перші, другі,треті премії і шість заохочувальних місць.

Конкурсні матеріали, фотографії з позначкою «На конкурс до VI З'їзду Атомпрофспілки» надсилайте редакції газети «Атомник України» на E-mail: atomnik@union.kiev.ua або за адресою: 01033, м. Київ, вул. Жилянська, 5-б, оф.5. Тел.: (044) 590-18-22.

ПРОТЕСТНА АКЦІЯ АТОМПРОФСПІЛЧАН

За право на безпечну експлуатацію АЕС!

(Закінчення. Початок на 2-й стор.)

Нагадаємо, що у березні виконавча служба заарештувала рахунки «Енергоатома» через спроби компанії «Укрелектроватт» сплатити їй 127 млн. грн. сумнівного боргу.

«Блокування рахунків НАЕК загрожує своєчасному пуску енергоблоків АЕС після завершення їх ремонтів через неможливість розрахуватися за постачання свіжого ядерного палива», — повідомив О. Лич. Крім того, він зауважив, що недавно Міненерговугілля розіслало на узгодження проект розпорядження Кабміну про корпоратизацію «Енергоатома», затвердження якого може значною мірою вплинути на цілісність і структуру Компанії. «Але ви пам'ятаєте, що ми досягли домовленості з урядом, з нашим міністерством про те, що необхідно прийняти закон «Про особливості корпоратизації НАЕК «Енергоатом». І ми, профспілкова сторона, взяли участь у розробці цього документа. На жаль, на сьогодні проект розпорядження Кабінету Міністрів вказує на таке: «корпоратизувати НАЕК «Енергоатом», зберегти 100 відсотків за державою, і тут цікаво (!) – за умови збереження профілю». Що це означає? Профіль можна зберегти тільки для оперативного персоналу. Увесь інший висококваліфікований технічний персонал буде виділений з корпорації. Отож ми розуміємо, що нас з вами може очікувати».

Учасники мітингу ухвалили вимоги до Президента України й Прем'єр-міністра, в яких зажадали: проведення термінової особистої зустрічі з ними представників Атомпрофспілки та фахівців «Енергоатома» для обговорення ситуації, що склалася в ДП НАЕК «Енергоатом» внаслідок непрофесійних, непродуманих дій керівних органів державного управління; розблокування рахунків «Енергоатома»; припинення дій Уряду щодо прискорення корпоратизації ДП НАЕК «Енергоатом» до проведення спільних консультацій з профспілками із залученням спеціалістів Компанії; притягнення до відповідальності високопосадовців, винних у створенні ситуації в «Енергоатомі», яка призвела до значних фінансових збитків як для ДП НАЕК «Енергоатом», так і України в цілому.

Далі протестанти, тримаючи прапори, транспаранти, гасла, найпоширеніші з яких: ЗА право на безпечну експлуатацію АЕС», «ГЕТЬ руки від АЕС!», «Вимагаємо розблокування рахунків «Енергоатома», під звукове супроводження дудок-пищалок і свистків, рушили в гості до Президента країни. Тут, біля будинку на Банковій, пікетувальники провели мітинг, вимагаючи припинити антиНАЕКівську політику, що загрожує енергетичній незалежності України, покласти край кулуарній корпоратизації «Енергоатома», кришуванню Мін'юстиції сумнівних кредиторів.

Після мітингу марш атомників вирушив до стін Кабінету Міністрів України, де також відбулося пікетування. Невдовзі до них вийшов представник Кабміну з повідомленням про зустріч із членами уряду. Такі переговори від уповноважених представників профспілки відбулися. У складі цієї групи був і Голова Атомпрофспілки України Валерій Матов, який після завершення перемовин, зокрема, зазначив, що зустріч відбулася із заступником міністра енергетики та вугільної промисловості Олександром Светеліком, керівником департаменту атомно-промислового комплексу Кабінету Міністрів і консультантом секретаріату уряду. «Наша вимога була такою, перше, найрезонансніше питання — розблокування рахунків НАЕК «Енергоатом». Завтра відбудеться планове засідання уряду, а зараз, за словами керівника департаменту, буде підготовлено відповідне доручення, з тим аби прем'єр, надіємося, його таки підпише після трьох таких попередніх доручень колишнього прем'єра. Також нас запевнили про зустріч з прем'єром.

Нами було заявлено, що останній термін щодо вирішення заявлених проблемних питань – до кінця тижня, максимум. У разі негативного сценарію буде прийнято рішення про реалізацію нашого подальшого протестного плану».

«Наша акція протесту, — зазначив голова профкому ППО НАЕК «Енергоатом» Олексій Лич, — має особливе значення, тому що ми боремося за майбутнє України. Боремося зі свавіллям наших чиновників, які довели до надкритичного стану атомну енергетику. Усі розуміють, що затримка в оплаті багатьох рахунків, пов'язаних з обслуговуванням кредитів, лягає на плечі народу України. А сама держава несе збитки у зв'язку з несвоєчасною оплатою відсотків по кредитах Європейського банку реконструкції та розвитку, несвоєчасною оплатою свіжого ядерного палива та вивезення відпрацьованого.

Чим це загрожує? Мільйонними збитками не тільки для народу України, нашої Компанії окремо. Енергетична криза несе небезпеку незалежності України».

— Атомники від своїх вимог не відступлять, і якщо державна влада їх не виконає, — ультимативно заявили на завершення протестної акції її учасники, — то наступний колективний «День дій» не за горами.

Фотоінформація Миколи ВАРЧИНОГО

ПОДЯЧНЕ СЛОВО

Выношу искреннюю благодарность всем организациям и физическим лицам поддержавшим 31 мая 2016 года акцию протеста работников ГП «НАЭК «Энергоатом» в г. Киев: Асоциация ветеранов 25 отдельного батальона «Киевская Русь»; Восточный горно-обагатительный комбинат (г. Желтые Воды); Всеукраинское объединение «Припять +10» (объединение детей эвакуированных в 1986 году из Припяти); Международная общественная организация инвалидов Чернобыля «Проминь 5-2» (организация объединяет работников, получивших острую лучевую болезнь во время ликвидации аварии на ЧАЭС); Общество ветеранов-инвалидов ликвидации аварии на Чернобыльской АЭС и Чернобыльская АЭС (г. Славутич).

Председатель ППО ГП НАЭК «Энергоатом» А.В. Лыч

ПРОСВІТНИЦЬКИЙ СЕМІНАР

Організації профспілки: робота з документами

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Змістовними і надзвичайно корисними для практичної роботи були презентації Харченко Світлани, начальника відділу Центрального державного архіву громадських об'єднань України: «Нормативно-правові акти з питань діловодства та забезпечення збереженості документів, їх впровадження у практику роботи»; «Порядок дій з документами профспілок у разі ліквідації організації».

19 травня зробив презентацію з питань організації роботи з електронними документами у діловодстві установ та їх передавання на архівне зберігання Олександр Денисенко, заступник директора департаменту–начальник відділу нормативно-методичного забезпечення діловодства Державної архівної служби України.

Логічним продовженням роботи семінару стали доповіді Курганської Оксани, керівника управління діловодства та контролю Федерації профспілок України, Рождественської Галини, завідувача архіву ФПУ, про документаційне забезпечення діяльності організацій, експертизу цінності, збереження та передачу документів до архівної установи.

У програмі семінару надзвичайно багато уваги приділено вивченню та застосуванню нового «Правила організації діловодства та архівного зберігання документів у державних органах, органах місцевого самоврядування, на підприємствах, в установах і організаціях», документуванню управлінської інформації.

В атмосфері відповідального ставлення до питань збереженості документаційного фонду організацій профспілки, зі словами подяки та необхідності продовження серії таких семінарів минули два дні корисного спілкування.

6 ЧЕРВНЯ — ДЕНЬ ЖУРНАЛІСТА

ТВОРЕННЯ ГАЗЕТИ — СПРАВА КОЛЕКТИВНА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Традиційно підсумки конкурсу підбиваються напередодні дня заснування Атомпрофспілки України, 23 січня. Цьогорічний конкурс, що триває, присвячено 25-річчю Атомпрофспілки, 23 січня 2017 року. Ця урочиста дата для профспілки збігається з роком проведення визначної події у її подальшому розвитку — V З'здом, який відбудеться у другій половині березня (докладніша інформація — на 1-й сторінці).

Працівники редакції, перебуваючи у журналістських відрядженнях, за означений період водночас провели цільові зустрічі зі спілчанами — читачами і дописувачами газети на Хмельницькій АЕС, Чорнобильській АЕС, в енергоремонтному підрозділі Запорізької АЕС, СМСЧ №5 у м. Славутич, СМСЧ №16 у м. Чорнобиль, у Чорнобильській і Дніпродзержинській об'єднаних організаціях, з представниками профорганізацій і їх соціальних партнерів усіх національних природних парків і заповідників України, що є на обліку в Атомпрофспілці. Такі заходи сприяють підвищенню оперативності, об'єктивності й доступності профспілкової інформації, наближенню газети до спілчан.

У звітному періоді газета щотижня безперебійно виходила у світ зі стабільним одноразовим накладом майже 5000 примірників. Коштом Атомпрофспілки, за Каталогом передплатних видань України, 1 — 3 примірники газети передплачуються понад 60-ти нечисельним профспілковим організаціям. Щономера на сайті Атомпрофспілки розміщується електронна версія «Атомника України». У такому само форматі газета також розсилається профкомам, керівникам підприємств та ветеранам профспілки на їх прохання.

Відображаючи зусилля і позицію Атомпрофспілки з вирішення пріоритетних питань із захисту соціально-економічних, правових, трудових прав працівників, у газеті у звітному періоді презентовано нові рубрики: «На робочий стіл міністра», «Досвід і проблеми корпоратизації», «Атомпрофспілка: участь у виборах до місцевих рад», «14 жовтня — День захисника Вітчизни відзначається вперше» тощо. Майже у кожному номері газети подається інформація під рубрикою «Захистимо тих, хто захищає нас!», що висвітлює патріотичну діяльність волонтерів Атомпрофспілки, добродійників-спілчан з підприємств і організацій галузі з надання різнобічної допомоги українським захисникам Вітчизни, бійцям АТО.

Торік редакція регулярно публікувала офіційні відповіді-реагування на злободенні матеріали і листи від представників владних інституцій і працедавців.

Газета «Атомник України» як трибуна відкрита для кожного спілчанина, усіх читачів. Тож звертаємося з проханням до профспілкових лідерів, активістів, працівників ядерної сфери, інших галузей надавати інформацію з усіх напрямів діяльності Атомпрофспілки, колективно-договірного регулювання. Розповідати про досягнення організаційних ланок профспілки і шляхи розв'язання найбільш чутливих для людей праці проблем. Ми ще раз наголошуємо про необхідність інформування, особливо випереджаючого, як вимогу часу і повторюємо зміст біжучого рядка на останній сторінці газети: «Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією/соціальними партнерами справу — це відсутність самої справи!».

Микола ПЕТРИЧЕНКО,
головний редактор газети
«Атомник України»

Інформаційна активність зміцнює вертикальний профспілковий зв'язок

(Із виступу на VI Пленумі голови постійної комісії ЦК Атомпрофспілки з інформаційної політики Богдана СЕРДЮКА):

— …Стосовно профспілкової газети «Атомник України». Є звернення від інформаційної комісії Центрального комітету профспілки активніше брати участь на місцях, на наших проммайданчиках, у її інформаційній компоненті. Може, узяти за правило, щоб кожна профспілкова організація хоча б раз на місяць надавала інформацію для профсайта і для газети про профспілкове життя колективів, регулярно готувала матеріали у формі інтерв'ю газеті голови профорганізації — первинної, цехової чи профгрупорга. Давно не переглядалося і не вивчалося питання рівномірного розподілу (за чисельністю колективу) й охоплення окремих базових первинних профспілкових організацій нашим основним друкованим органом. Це вже наше безпосереднє завдання — потурбуватися про більш ефективне розповсюдження газети на місцях. Є передовий досвід окремих атомних електростанцій, де кожен примірник газети організовано в розсилку у поштові скриньки за домашніми адресами членів профспілки. Є класичні способи, де газета «Атомник України» надходить на підприємство й оперативно розповсюджується.

ЛІТОПИСЦІ ЧОРНОБИЛЯ: 30 РОКІВ ПАМ'ЯТІ

МУЖНІ ПРОФЕСІОНАЛИ

Уперше про Чорнобильську катастрофу довелося почути пізно увечері 27 квітня 86-го року на залізничній станції Орша, в Білорусі, коли я повертався з відрядження із Москви до Калінінграда (колишнього Кенігсберга). Було досить тепло, і сотні, а може, й тисячі матерів з дітьми сиділи й стояли всюдибіч на привокзальному оточенні, розгублено й перелякано озираючись навколо, думаючи, мабуть, куди і як рухатись та де прилаштуватись у найближчу ніч.

Інформація про аварію на Чорнобильській атомній електростанції (ще вчора — славетній, ударній, всесоюзній) здавалася зовсім неймовірною і більше схожою на якусь страшну й безглузду плітку. Та почувши деталі про велику пожежу на електростанції і значні радіоактивні викиди на сотні кілометрів навколо Прип'яті, я змінив напрямок руху і потягом Орша — Донецьк вирушив на Сумщину та Харківщину, щоб дізнатися про долю рідних та друзів у цю екстремальну годину.

Як з'ясувалося, Слобожанщина постраждала від катастрофи значно менше, ніж українське та білоруське Полісся. Вже через два-три дні я був у Прибалтиці, де працював редактором обласної молодіжної газети. Від місцевих цензорів почув, що про Чорнобильську аварію можна друкувати навіть наймізернішу замітку тільки після письмового погодження у Москві у спеціальній цензорній комісії, куди входили представники Міністерства оборони, Держгідрометцентру, КДБ, Інституту ім. Курчатова та ще чимало сторожів і захисників таємниць. Фактично виходило так, що таке «цензурування» затягувало вихід публікації мінімум на два-три тижні й реально позбавляло матеріал і актуальності, і потрібності.

Невдовзі довелося мені перейти у морську газету «Маяк» і відповідно у відрядження ходити в море. Якось під час чергової експедиції мене погукав капітан СРТМа, де я знаходився, і сповістив, що згідно з радіоповідомленням мене розшукують якісь діячі з інформаційної служби Урядової комісії з питань ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, тому з редакції «Маяка» просять терміново повернутись на берег. Мене пересадили на зустрічний траулер-морозильник і через кілька днів я вже прибув до Калінінграда.

Пунктуально, як і попереджали, о 18.00 пролунав міжміський телефонний дзвінок. Виявилось, що в 30-кілометровій зоні необхідно оперативно організувати випуск спеціальної газети для висвітлення ходу ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Розуміючи усю серйозність ситуації, я відразу попередив, що усього три місяці тому я одержав за непорозуміння з місцевим обкомом компартії сувору догану з формулюванням «за дискредитацію партійних та комсомольських органів…». Та прилітай швидше сюди, розберемось, відповіли мені. Раптом виявилось, що калінінградські начальники так мене «люблять», що не хочуть відпускати до Чорнобиля, хоч у той час слово Чорнобиль звучало для більшості святоносним. Спочатку мені казали, що у Чорнобилі небезпечно і неперспективно, а потім секретар обкому партії Кім Федорович раптом заявив: «До Чорнобиля посилають найкращих, а не вигнанців з партійними доганами».

І все ж телефонування Урядової комісії допомогли, і мені, нарешті, вдалось і звільнитись, і, головне, знятись з партійного обліку. Про останнє варто сказати особливо. У часи радянського компартійного рабства процедура «обліку-переобліку» для членів партії і підчленників-кандидатів була набагато жорстокіша, ніж у міліцейському паспортному столі. Звернення до парткому із проханням зняти з обліку починалось із принизливих слів «прошу дозволити мені переїхати…».

У Чорнобилі ситуація була, можна сказати, майже зовсім протилежною. Секретар парткому ВО «Комбінат» та перший секретар Прип'ятського міськкому партії по-діловому побажали успіхів у справах, а ось заступник гендиректора ВО «Комбінат» Методій Опанасович просто заволав: «Я сам майже журналіст! Я у Мурманській області був секретарем райкому з ідеології… Як це редактора затверджувати з суворою доганою?!» Ледве вгамували його.

А з газетою справи були непрості. Крім назви, нічого не було. Та й назви краще б не було. Бо фантазії у попередників-організаторів вистачило лише на «Трудову вахту». Десь за півроку до приїзду в Чорнобиль довелося побувати на півночі Росії і побачити там газету «Північна вахта» — видання для агітації і виховання ув'язненого персоналу трудових таборів — по суті сучасного ГУЛАГу. Тому асоціація виникла пряма — там зони, і тут зона, хоч і 30-кілометрова. Та поміняти відразу назву було непросто, бо її вже до того погодили в ЦК КПУ. На «Вісник Чорнобиля» вона перетворилася лише з наступного нового року методом верстально-поліграфічних комбінацій.

Гострим залишалося питання цензури. Хоча й минуло вже більше року після катастрофи, та на державному рівні формально нічого не змінилось. Редакція формувалась як окремий підрозділ у структурі і матеріально-технічному забезпеченні виробничого об'єднання «Комбінат». Я запропонував генеральному директорові Є. Ігнатенкові пошукати шлях відходу від московської цензури. Як людина дуже вчена (кандидат хімічних, доктор технічних наук) він сказав прямо: «Шукай, як це робити». Я відвідав цензора Київського військового округу і так званий Головліт України, де написав особисте зобов'язання не видавати військових та державних таємниць — отак на цьому про цензуру ми, слава Богу, і забули. Хоча, відверто кажучи, деякі мої колеги не один раз ризикували підвести мене під карну статтю.

Та все ж найбільш проблемним постало питання редакційних кадрів. Хоч з кожним роком віддалення в давнішу історію подій чорнобильських реалій «героїв Чорнобиля» у журналістських лавах стає наче все більше, сім-вісім журналістів до лав редакції запросити довго не вдавалось. Крім високих закликів про патріотичний обов'язок, у мене був хоч і приземлений, але вагомий аргумент про непогану зарплату — 700-800 рублів, тоді як у Києві кореспонденти отримували не більше 200. Проте шок від 26 квітня наклав на киян неподоланий комплекс переляку, по-іншому важко назвати було ставлення до Чорнобиля. З одним колегою вже домовлялись, що я забираю автомобілем попутно на Чорнобиль, а він раптом повідомляє: «Теща сказала: поїдеш до Чорнобиля — додому не повертайся». Були, можна сказати, несамовиті патріоти. Людмила Богачевич працювала у республіканському видавництві, на перше ж запрошення прибула в нашу газету, але тут знову шлях перетнув «мурманський комівояжер» Методій Опанасович: «З двома вищими освітами на посаду коректора не можна, мене й так уже в обком партії викликали…». (Реально ж кадровику оголосили догану за те, що в штат об'єднання на різного рівня спеціалістів набрали понад 500 працівників без середньої освіти). Людмила образилась, повернулася знов до видавництва, та у вихідні на 2-3 дні ще з півроку приїздила до редакції, виручала нас, доки не знайшли штатних коректорів.

«До друку і у світ» — підпис головного редактора «ВЧ» М. Лябаха запустив у тираж черговий номер газети; праворуч від нього — відповідальний секретар М. Петриченко, ліворуч — кореспондент В. Капуста і директор друкарні у м. Чорнобиль О. Крамаренко

Юрій Дронжкевич (на жаль, уже Царство небесне йому) прибув у «Вісник Чорнобиля» з океанів, де на флотилії «Україна» випускав газету «Китобоєць». Він же привів згодом свого давнього товариша Ю. Тараріна. З Костромської АЕС приїхала до чоловіка, учасника ЛНА на ЧАЕС, журналістка І. Аліфанова. З Києва вдалося вмовити вже досвідченого М. Петриченка (майбутнього головного редактора «Вісника Чорнобиля» — з 1995 року по 2000-й). У 1990–1991 роках з'явився журнал-додаток до «Вісника Чорнобиля» — «Мистецька шахівниця», шефом якого став майбутній гросмейстер України В.Капуста. Про цей унікальний додаток повідомляли своїм читачам французький журнал «Фенікс», британський «Проблеміст» та ще більше десятка інших видань.

Вручення Міжнародної журналістської премії «За мужність та професіоналізм»

Окрема подяка студентам факультету журналістики Київського держуніверситету. Влітку 1988 року газету зовсім нікому було робити. На початку червня я поїхав до КДУ, зайшов до декана А. Москаленка, розповів про свої скрутні кадрові справи. Декан пояснив, що послати в 30-кілометрову зону він не може нікого, але якщо серед тих, хто після третього курсу йде на практику, будуть добровольці, деканат не заперечуватиме. Першими поїхали на випробування Володимир Данилюк, Валерій Кривоцюк, Олександр Лотоцький… Сувору практику у Чорнобильській зоні пройшли понад 15 молодих журналістів і реально врятували нам редакційний процес.

Газета набувала популярності. Наприкінці 1990 року Київська організація Спілки журналістів України нагородила «Вісник Чорнобиля» як найкращу районну газету Київщини. Правда, на той час видання вже було зареєстроване у Держкомвидаві України як республіканське, а по колишньому Союзу мало понад 5000 передплатників.

У 1991 році в Чорнобильській зоні побувала велика група закордонних журналістів. Вони щиро були вражені фактом регулярного виходу газети в екстремальних умовах. Хочу зауважити, що у шапці видання замість старого псевдокомуністичного гасла «пролетарії єднайтесь» друкувалося «Газета видається в епіцентрі Чорнобильської катастрофи». На пропозицію зарубіжних колег газета була нагороджена Міжнародною журналістською премією «За мужність та професіоналізм».

До 10-х роковин Чорнобильської катастрофи працівникам редакції було вручено профкомом НВО «Прип'ять» іменні ручні годинники як учасника ЛНА на ЧАЕС, журналісти «ВЧ» неодноразово нагороджувалися відзнаками Атомпрофспілки України.

«Вісник Чорнобиля» виходив у світ майже 25 років. На жаль, під кінець своєї діяльності він почав втрачати свої гостроту, злободенність та незалежність. І все ж нові «опікуни», на кшталт МНС України, не поцінували спокійність та покірність колись легендарного видання і вирішили за ліпше закрити його.

У «Віснику Чорнобиля» уславились своєю працею понад 50 журналістів. Чимало з них уже пішли в інший світ, світла їм пам'ять. А тим, хто ще з нами, здоров'я та доброї вдачі!

Миколай ЛЯБАХ,
засновник та головний
редактор газети
«Вісник Чорнобиля»
до 1995 року

1 ЧЕРВНЯ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

Допомога за покликом серця

Коли переступаєш поріг комунального закладу «Острозька спеціальна загальноосвітня школа-інтернат №2 І-ІІ ступенів» Рівненської обласної ради, важко не помітити настінного годинника із емблемою атома.

— Це подарунок від тих, хто причетний до виробництва електроенергії, — уточнює директор закладу Галина Бернацька. Вона із великим задоволенням розповідає про давні дружні стосунки із трудовим колективом Хмельницької АЕС. Кожного року представники Ради організації молоді енергоремонтного підрозділу електростанції навідуються сюди із подарунками з нагоди державних та релігійних свят.

— Нещодавно у нас знову побували молоді атомники, — розповідає Галина Миколаївна, — вони на зібрані кошти закупили нам дуже багато корисних речей на суму понад 5 тисяч гривень. Це іграшки, спортивний інвентар, мийні засоби та солодощі. Ми за це дуже вдячні персоналу нашої сусідки — Хмельницької АЕС.

Острозька школа-інтернат має добрі стосунки також із Українським ядерним товариством, представники якого подарували навчальному закладу великий плазмовий телевізор.

Історія школи-інтернату розпочалася сімдесят років тому. Спочатку тут діяв дитячий будинок, який згодом перепрофільовано для потреб дітей із проблемами розвитку. Нині тут навчається 120 дітей із Рівненської та Хмельницької областей. Вони за віком розподілені у дошкільні групи та класи. Враховано патології інтелектуального рівня. За своїми вихованцями ретельно слідкують чотири десятки педагогів та вихователів.

Галина Бернацька запропонувала оглянути приміщення школи-інтернату. Тут проведено сучасні ремонти. Класи затишні з усім необхідним начинням для проведення навчального процесу. У шкільній їдальні вихованці закладу мають можливість повноцінно харчуватись. У вільний від навчання час діти отримують цікаву інформацію про різні види професій. Діють групи за інтересами: ляльковий театр «Золотий ключик», гуртки вишивання, вокального співу, настільного тенісу.

Кілька років тому цей комунальний заклад відвідала переможниця пісенного конкурсу «Євробачення-2004» Руслана Лижичко разом із лідером гурту «Скрябін» Кузьмою. Вони прибули не з порожніми руками. Принаймні тоді Андрій Кузьменко презентував свій літературний дебют — книгу «Я, «Побєда» і Берлін», в якій зазначено, що авторський гонорар за це видання автор передає школі-інтернату для дітей з розумовими вадами у місті Острозі. Загибель Кузьми колектив інтернату сприйняв як велику трагедію.

Після відвідин школи-інтернату в Острозі автор цих рядків поцікавився у представників Ради організації молоді енергоремонтного підрозділу планами подальшої співпраці зі своїми підшефними. Вони запевнили, що у новому навчальному році подарують дітям набори канцелярського приладдя, які будуть придбані на благодійні кошти атомників.

Олександр ШУСТЕРУК, фото автора

ДО КНИГИ РЕКОРДІВ УКРАЇНИ

Вишиті обереги єднання

Того дня центр Луцька нагадував велику веселку, яка ніби опустилася долі після вранішнього дощу. Такому враженню сприяли вишиті рушники, які принесли лучани та гості міста, щоб взяти участь у традиційному, сьомому Всеукраїнському фестивалі «Вишиті обереги єднання», автором проведення якого є заслужений діяч мистецтв України Віталій Іваницький.

Автор цих рядків є постійним учасником попередніх фестивалів «Вишиті обереги єднання» як представник Національного проекту «Книга рекордів України» і брав участь у засвідченні досягнень лучан. Кілька років тому на фестивалі вдалося викласти загальний вишитий рушник завдовжки один кілометр 610 метрів.

Під час оглядин вишитих рушників учасників фестивалю склалося враження, що потрапив у етнографічний музей просто неба. Тут рушники, оздоблені у класичному волинському стилі, неподалік — витвори, які уособлюють традиції вишивання на Закарпатті, Поділлі, Поліссі.

Людно на центральному міському майдані. Це не випадкові перехожі, а ті, хто прийшов на фестиваль зі своїм вишитим рушником, аби виявити солідарність у пропагуванні наших народних традицій. Розпочалось формування шеренги із вишитих рушників. Багато молоді, адже у Луцьку чимало навчальних закладів. Їх вихованці вирішили змістовно провести вихідний день.

Нарешті розпочалась церемонія визначення довжини загального вишитого рушника. Підрахунки засвідчили, що цьогоріч учасники фестивалю спромоглися об'єднатися рушником загальною довжиною один кілометр 970 метрів. Це нове загальнодержавне досягнення, яке засвідчено у документах Національного проекту «Книга рекордів України». Потім черга дійшла до озвучення нового досягнення лучан: було засвідчено, що на фестиваль прибуло 2 тисячі 730 учасників із вишитими рушниками. Такою масовістю демонстрації етнографічних атрибутів зараз не може похвалитись жодне село чи місто у нашій державі.

— Встановлення рекордів — не самоціль, — каже Віталій Іваницький, але без них не обійтись. Вони засвідчують, що люди прагнуть постійного вдосконалення. Життя тоді буде цікавим та різнобарвним. До речі, я часто пригадую два візити до Нетішина. Перший раз мені довелось засвідчити досягнення місцевих жителів, які розмінними монетами виклали восьмиметровий герб — Тризуб. Зібрані кошти були передані на лікування хворої дитини. А хіба забудеш той «Найбільший автограф у світі», який створили працівники Хмельницької АЕС?

— Головна мета Луцького фестивалю закладена у його назві — «Вишиті обереги єднання», — продовжує далі Віталій Іваницький. — Ми прагнемо об'єднати різних за віком, політичними уподобаннями людей не тільки на Волині, а й по всій державі. Вишиті рушники є оберегами нашого народу, ними прокладається шлях до справжнього об'єднання. Ми повинні жити у мирі та злагоді. Цьогорічний традиційний фестиваль має ще й благодійну місію — збір коштів на потреби жінок-вишивальниць, які потерпають від матеріальної скрути.

Олександр ШУСТЕРУК

СПОРТИВНІ АТОМНІ ТАЛАНТИ

Срібло на чемпіонаті Європи з сумо

виборов працівник цеху з ремонту реакторного обладнання енергоремонтного підрозділу ВП ЮУАЕС Денис БАСИЧ

Чемпіонат Європи з сумо серед молоді проходив у Могильові (Білорусь). За перемогу змагалися 300 спортсменів із 15 країн. У складі збірної України були і сумоїсти з Южноукраїнська, серед яких працівник Денис Басич.

Денис усвідомлено вибрав нелегкий і тернистий шлях спортсмена вже в досить «зрілому» віці, та любов до боротьби і цілеспрямованість компенсували небагатий досвід. Поєднуючи роботу на атомній станції з професійними тренуваннями, Д. Басич уже встиг поборотися на першостях, кубках і чемпіонатах України. Тепер йому вперше підкорилася Європа — він став срібним призером у абсолютній ваговій категорії.

Робота та тренування сьогодні для Дениса однаково важливі, тому він висловлює слова вдячності своєму тренерові Юрію Тімашкову, а також керівництву підрозділу, в якому працює, за підтримку його спортивного захоплення.

Вибороли золото чемпіонату України

П'ятий, заключний тур чемпіонату України з гандболу серед чоловічих команд вищої ліги сезону 2015–2016 років, який проходив у місті-супутнику Хмельницької АЕС, завершився перемогою команди «НАЕК–Енергетик».

Серед трьох ігор дві для команди господарів були вирішальні. Зокрема, з рахунком 31:27 «НАЕК–Енергетик» обіграв гандболістів з м. Бровари, які мали однакову кількість очок і ділили друге місце.

Найзапеклішою та вирішальною стала гра нетішинських гандболістів із командою «Портовика» з Южного, яка за підсумками чотирьох турів була лідером. Перший тайм завершився з рахунком 13:13. Інтрига трималася до останнього і з рахунком 29:27 команда «НАЕК–Енергетик» вирвала перемогу.

З розгромним рахунком 42:24 команда господарів перемогла також гандболістів із Києва).

У підсумку команди «НАЕК–Енергетик» та «Портовик» зрівнялися за набраними очками, але завдяки більшій кількості перемог у особистих іграх, нетішинці посіли першу сходинку.

КАДРИ ДЛЯ АТОМКИ

Зустріч на РАЕС зі студентською молоддю

Рівненську АЕС відвідали студенти-третьокурсники факультету інформаційних систем, фізики та математики Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки. Майбутні знавці точних наук побували в інформаційному центрі «Полісся», навчально-тренувальному центрі та здійснили оглядовий об'їзд навколо електростанції.

Під час перебування на промайданчику Рівненської АЕС студенти із цікавістю поспілкувалися з представником молодого покоління рівненських атомників, оператором реакторного цеху, випускником одного з профільних вишів галузі — Київської політехніки, Олексієм Кошкіним, який у недалекому минулому був студентом, розповів про вибір майбутньої професії, про особливості навчання у київському інституті, поділився враженнями про перші місяці роботи на стратегічно важливому підприємстві Полісся.

Олексій Кошкін, як представник активної молоді РАЕС, бере участь у молодіжній секції міжнародної партнерської організації галузі ВАО АЕС, очолює навчальну групу «English Club». Студентство цікавили питання працевлаштування на РАЕС, соціальний пакет атомників.

Зустрічі на РАЕС зі студентською молоддю є постійними. Атомна має дружні стосунки, крім Східноєвропейського національного університету, з Київським політехнічним інститутом, Київським національним університетом ім. Т. Шевченка, Одеським політехнічним університетом, Львівською політехнікою, Тернопільським технічним університетом ім. Івана Пулюя, Волинським технічним університетом, Європейським університетом, Білоруським технічним університетом ім. Д. Сахарова.

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Атомник України

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України

Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Жилянська, 5-б, оф. 5, м. Київ, 01033
Газета «Атомник України»
Головний редактор Микола ПЕТРИЧЕНКО
Телефон/факс: (044) 590-18-22
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766
За точність викладених фактів відповідальність несе автор
Редакція листується з читачами лише на сторінках газети
При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію КВ №4480 від 21.08.2000 року
Газета віддрукована у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»: 04073, м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 4400